

La frontera Melilla-Nador, fortalesa d'Europa

Els activistes Katia Juncks i Steve Cedar expliquen la realitat amb què es van trobar a Melilla i Nador, la frontera Sud d'Europa | «No hi ha refugiats i immigrants de primera o segona classe! Tothom té dret al nostre suport i solidaritat, perquè tothom té dret a l'accés als drets universals i humans. El món no és propietat de ningú»

Roba estesa al pati del CETI de Melilla. No la poden estendre dins per la falta d'higiene de les instal·lacions | Steve Cedar

Cinc activistes pels drets humans vam decidir sortir de Barcelona al mes d'abril de 2016 per fer un viatge de només quatre dies entre Nador i Melilla. L'objectiu era anar a sentir la veu de qui pateix tot tipus de restriccions i injustícies en la frontera sud d'Espanya.

En arribar al Regne del Marroc, de cop, vam poder comprovar la realitat de la pobresa econòmica de Nador, que té una economia submergida totalment dependent del mercat il·legal amb Espanya, precisament amb la ciutat autònoma de Melilla.

Milers de contrabandistes marroquins i marroquines creuen diàriament la frontera sud i compren mercaderies (vídeos, llaunes de Coca-Cola, begudes energètiques...) a Melilla i les porten a l'esquena fins a Nador. S'ha de ser fort per poder transportar a l'esquena molta càrrega. Se'n pot

treure entre 10 i 15 euros al dia. Les dues policies de cada banda de la frontera poden confiscar tota la mercaderia, el contrabandista se la juga amb la sort de dilluns a dijous a les portes de Beni Enzar, Farhana i Barrio Chino. Els contrabandistes fan les compres a Melilla per encàrrec, per mancances de productes bàsics al país. També hi ha les dones que només fan de transportistes, que no compren la mercaderia, només la passen d'una banda a l'altra de les fronteres.

Hem presenciat una dona molt gran que passava una bossa immensa plena d'ampolles de vidre, que anava acompanyada d'una noia molt jove que portava només una bossa de plàstic. La policia marroquina demana a la noia que ensenyi la bossa i, mentrestant, la dona gran corre quasi que de quatre grapes i creua la frontera. La noia jove era la trampa. Amb crits, la noia jove resisteix l'atac del policia, que l'agafa pels braços i de manera molt violenta l'esbronca. Finalment, ella s'escapa. Nosaltres ens havíem posat al costat de la noia, que xisclava, per donar-li suport, i aleshores el policia la va deixar anar entre rialles. Tot, amb una normalitat espantosa.

A prop de la porta de Beni Enzar es poden trobar camions de mercaderies, en molts dels palets dels quals s'hi exhibeixen els productes que seran objecte de contraban, d'entre els que se'n poden veure de marques blanques de grans cadenes de supermercats espanyoles. Tenint en compte que Nador és una porta d'entrada de productes a l'Àfrica subsahariana, es pot intuir el volum de negoci que fan els empresaris espanyols amb el contraban, i això sense entrar en les pèssimes condicions laborals de les persones que són explotades per transportar les mercaderia d'una banda a l'altra.

Imatge de carrer de Nador Foto: Steve Cedar

Els veïns i veïnes de Nador, per anar a Melilla a treballar (no hi ha gaire altres opcions), han de passar pel control de fronteres marroquí i espanyol. Tenen un passi i un passadís especial per creuar la frontera, però igualment poden arribar a trigar hores per poder travessar-la.

La Melilla colonial

Un dels últims reductes de l'Imperi espanyol, un lloc d'avançada on la Legió i la nació són l'extrem més obscè de la identitat populista i racista de la política espanyola: «Arriba España para toda la Vida!», ens va cridar un home amb una enorme bandera espanyola que caminava pel passeig marítim. Nosaltres estàvem davant de l'estació marítima, als peus de la muralla de Melilla la Vella, i ens miràvem perplexos l'última estàtua del General Francisco Franco en via pública espanyola, on en una de les plaques deia: «Al comandante de la Legión Don Francisco Franco Bahamonde».

Un company activista polític d'esquerres de Melilla ens explicava que la llei de memòria històrica, a Melilla, no es compleix, que els representants del PP, que governen, defensen que l'estàtua compleix la llei, perquè no està dedicada a Franco com a dictador sinó com a comandant de la Legión.

Als balcons de les cases de Melilla onejaven banderes espanyoles en un ambient festiu per a molta gent de Melilla. Al carrer se sentien cançons que venien d'altaveus de les festes de la Legión Espanyola, la de Franco, la de l'estàtua perpètua, que promouien la Cursa Africana. Melilla forma part de la zona del Rif, dominada per l'Estat espanyol, en la qual la transició a la democràcia del 76 sembla que gairebé no hi ha tocat. La nostàlgia de l'època de Franco es pot presenciar en els monuments públics i en com la ciutat els cuida. Legionaris i molts altres cossos de seguretat s'hi passegen orgullosos com al pati de casa.

Melilla és una ciutat de més de 84.000 habitants, però hi ha a part dels números oficials, 20.000 habitants invisibilitzats burocràticament, que no tenen registre al padró i no tenen accés a l'assistència sanitària pública, socials, dret a votar i ser votat, i molts d'altres. Simplement no estan censats, no existeixen per al govern espanyol perquè són rifenys, autòctons. No els reconeix com membres de la ciutadania, ni per al Govern espanyol ni per al Regne del Marroc. Però també hi ha històries familiars molt interessants i complexes com la pròpia història d'un company activista prodrets humans, nét i fill de mare i pare nascuts al Rif (Rif per als autòctons, i Melilla per a Espanya), que va rebre el seu DNI espanyol quan va haver complert 18 anys, perquè la seva família no volia DNI espanyol ni tampoc marroquí, perquè són rifenys. El seu besavi, que regentava un restaurant a Melilla la Vella als anys vint, havia estat membre de les tropes rifenyes d'alliberament al costat d'Abd el-Krim. Volen ser el que són: rifenys.

La ciutat autònoma de Melilla rep subsidis massius d'Espanya. Té un pressupost anual de 240 milions d'euros. Hi governa el PP i la política local de Melilla està en mans de la vella oligarquia que ho controla tot. Molt sovint esclaten casos de corrupció i la sensació és de continuïsmes polític. La població de Melilla està formada, majoritàriament, per cossos de seguretat i funcionaris, que cobren un plus en nòmina per treballar i viure fora de la península, la qual cosa significa que viuen còmodament i per tant, la situació política local els afavoreix.

L'inframón del mont Gurugú

A les muntanyes dels voltants de Nador, i amb vista a Melilla, fa tan sols uns anys hi havia fins a 4.000 immigrants amb procedències diverses com Camerun, Costa d'Ivori, Nigèria, Ghana, Somàlia, Senegal, Burkina Faso, Mali... que vivien al bosc en les condicions més precàries en tendes de campanya, depenent de les donacions d'organitzacions benèfiques i sobrevivint com podien. La pressió internacional d'organitzacions de drets humans i un desig de mostrar una imatge més amable amb el món va obligar el Regne del Marroc a concedir una amnistia a alguns immigrants el 2012. Només 26.000 persones l'han rebuda, perquè les condicions que exigia el govern eren molt exigents. Les persones que no compleixen els requisits, i les quotes, segueixen en el malviure de la il·legalitat dins d'aquest regne. No hi ha centres d'acollida al Marroc.

Després de les campanyes de desallotjament fetes per la força de seguretat marroquina, la de regularització, molt mediàtica i de cara a Europa, però gens efectiva, moltes persones continuen malvivint a les muntanyes. A part del Gurugú hi ha Bolengo i Caviar, que segueixen sent víctimes i objectiu de les contínues batudes policíiques, amb detencions i transportades a més de 1.000 kilòmetres al sud del Rif, per ser abandonades al desert o en muntanyes deshabitades. Això forma part d'una campanya governamental marroquina per ocultar els milers de persones migrades que malviuen i malviven en zones habitades i properes a la frontera espanyola, i per tant properes als mitjans de comunicació i l'opinió pública africana i europea. Sense oblidar-nos que hi ha acords amb Espanya per frenar l'entrada d'immigrants per la Frontera Sud.

A l'actualitat encara hi ha campaments al Mont Gurugú, allà malviuen al voltant de 400 persones, 80 d'elles dones i la majoria víctimes de tràfic. El govern del Marroc nega que existeixin aquests campaments. I, segons determinades ONG, allà el que hi ha ara mateix és un càmping i un hotel! I sembla que fins i tot volen fer d'aquell lloc un espai turístic. Ja no hi ha immigrants. Hi ha ONG que fan una crítica gens perillosa, i optimista amb les tasques fetes i la voluntat real de solucionar els problemes d'immigració al país. El govern del Marroc vol mostrar al món que està fent reformes amb la introducció de «noves polítiques humanes» en les seves polítiques d'immigració, incorporant programes de regularització amb requisits com per exemple tenir cinc anys de residència demostrable i altres condicions.

Per altra banda, segons l'opinió d'activistes crítics i no dependents econòmicament del govern, que visiten el Gurugú cada dia quan trepitgen la base portant aliments, medicaments i acollint persones als campaments, aquests sí que existeixen, i són llocs de veritable terror per a les persones que hi malviuen. També tenen el seu potencial d'alt risc, fins i tot per als activistes que arrisquen la vida per salvar vides diàriament. I els requisits que exigeix el govern per regularitzar les persones són gairebé impossibles d'obtenir perquè qui ho demana és pobre i, a més, diferencia entre el món àrab i l'africà.

Denuncien pràctiques de «repatriació voluntària». Els immigrants sense papers són acompanyats a l'avió, i si la repatriació és «voluntària» se'ls paga 400 euros, l'anomenen «desplazamiento en caliente». Moltes d'aquestes repatriacions es fan a països en estat de guerra. Deportats sense cap mena de recurs jurídic. No obstant això, continuen creuant i intentant-ho. Es juga amb la desesperació humana. El Marroc encara no ha aprovat la Llei del Refugiat però té acords amb Espanya i ACNUR i no pot donar la targeta vermella d'asil, només pot lliurar un certificat.

Grups de persones solidàries a Melilla Foto: Steve Cedar

El plor que delata la pastera

Les persones que ajuden mai poden pujar al mont i anar al centre dels campaments. La feina es fa a la vora del Gurugú. És una altra frontera dins de les fronteres. És un lloc inaccessible per a qualsevol persona que no sigui víctima d'aquest inframón. Només un pocs periodistes han pogut pujar, i més d'un ha tingut problemes molt greus, o amb les màfies que controlen el bosc, o amb la pròpia policia marroquina.

Els caps dels campaments són homes i n'hi ha d'africans i d'uropeus. Els campaments són fruit de dues rutes africanes que estan organitzades per diferents màfies, i estan dividits segons l'idioma: anglès i francès. Són veritables camps d'esclaus i esclaves, on a canvi de papers o per sobreviure, les persones estan obligades a robar o a prostituir-se.

La policia marroquina ataca regularment el Mont, és la coneguda i temible «força auxiliar», una policia especial formada en la violència i l'abús. Cremen tot el que troben als campaments, colpegen els habitants del mont i, per tancar el tema, els fiquen en un vaixell o autobusos i els envien cap al sud del Marroc, on els abandonen per reiniciar el seu viatge de tornada a la paret ensangonada i magolada d'Europa. L'estratègia de la policia és alentir el viatge cap a Europa i invisibilitzar aquestes persones.

Les víctimes ara desplaçades triguen mesos, i algunes persones fins i tot anys, a poder tornar a la frontera sud. Activistes coneixedors d'històries dramàtiques d'aquesta ruta ens han explicat

veritables drames humans que si no fos per la confiança que hi havia entre nosaltres, no ens creuríem. Una mare que ja no podia seguir el viatge a peu cap a Europa, que deixa el seu nadó a la carretera per manca d'aliments i aigua... A la penombra de la nit una pastera que navega lentament, la va sentir l'embarcació de la guàrdia marítima molt a prop, i el cap de la pastera agafa el nadó que plora i el llança a l'aigua, perquè el seu plor els descobreix... El terror, aquí, és un concepte lingüístic que es queda molt curt.

Màfies, embarassos i prostitució

Les dones que fan el viatge per voluntat pròpia són enganyades amb falses promeses de feina, altres ho fan contra la seva voluntat i són noies segrestades al seu país d'origen, víctimes del tràfic de persones,. Un tràfic en el qual la violació sexual a les dones és un acte freqüent, terribles rituals d'iniciació i abusos per «preparar-les» per a l'exercici de la prostitució forçosa al qual estaran sotmeses. Tot plegat amb el control emocional i religiós fet a través de rituals de vudú, segons els quals fins que no es desritualitzen les noies no es troben lliures emocionalment i espiritualment. Viuen amarrades al seu macarró via vudú.

Algunes dones són rescatades en circumstàncies dramàtiques, la majoria amb l'embaràs avançat, amb les màfies trepitjant els talons d'elles i de qui les rescata. Les activistes assisteixen als parts al mateix bosc, en llocs de trobada concertats prèviament. Un cop fora del Mont, els esperen llocs senzills i molts discrets d'acollida i repòs amb el seu nadó. Al lloc de refugi hi ha un protocol que s'activa i les activistes es fan càrrec de buscar un país d'acollida per a les víctimes. Moltes noies s'escapen perquè el cap del campament té el poder de decidir fins i tot si una dona ha d'avortar o no, i si ell decideix que sí, l'obliga a fer-ho, encara que no sigui la voluntat de la dona, tenint en compte que la majoria d'embarassos són a causa d'abusos sexuals.

Altres dones que s'escapen però que no tenen oportunitat, temps o mitjans per ser rescatades per les activistes, si tenen sort troben un poble per poder parir. En general, les dones marroquines dels poblets les ajuden i cuiden d'elles, i els donen menjar i diners, precisament del que aquestes mateixes dones marroquines tenen una gran escassetat. Una activista ens ho explica: «Només els pobres entenen els pobres», i només quan aquestes dones destruïdes física i psicològicament arriben al país que tingui la dignitat d'acollir-les com Canadà, elles tenen forces per parlar, només després que s'hagin escapat de la tracta, del vudú, l'abús i misèria humana que, aquí, té nom: màfia.

Menors no acompanyats, sense notícies de les menors no acompanyades

MENA - Menors estrangers no acompanyats -, menors que malviuen a Melilla. En aquest moment s'estima que hi ha 400 MENA. Qui són? Víctimes d'una societat on no hi ha una xarxa de cura per mancances econòmiques. Alguns són orfes, altres fugitius de cases o de llocs on no tenen res per oferir-los; adolescents que deambulen pels carrers a la recerca de menjar, i que troben la vigilància i també la brutalitat policial a cada cantonada. Els MENA són atacats per esquadrans de vigilants locals, també invisibilitzats per la policia. De fet, en algunes sortides, fins i tot, hi ha policies que formen part dels esquadrans, «legitimats» a participar-hi perquè són membres del veïnat local.

*Dos MENA -menors estrangers no acompanyats- que voldrien entrar al CETI per dormir i menjar i no poden
Foto: Steve Cedar*

Entre els MENA també hi ha fills de famílies rifenyas de Melilla, moltes sense cap documentació. Altres són marroquins, que també han de pagar a les màfies per poder entrar a Melilla. No hi ha informació sobre nenes i noies MENA, no les hem vistes, i de les persones amb qui hem pogut parlar, cap sabia dir res sobre les noies. Els MENA dormen entre les roques i les coves de la vora del port, i mengen el que troben a les escombraries. El seu objectiu és aconseguir pujar a un vaixell que marxi cap a Europa, des del port, com a polissons, posant en perill la seva vida. Hi ha hagut casos que han saltat al mar per arribar al vaixell des de penya-segats de més de 10 metres d'alçada, amb les conseqüents ferides i fins i tot la mort. A les roques des d'on salten es poden veure peces de roba que s'han tret abans de llançar-se. Al març d'aquest any un jove MENA va morir en l'intent, i també a l'hivern un altre va morir víctima d'un incendi dins d'una cova, perquè feia una foguera per espantar el fred i, en adormir-se, el foc es va descontrolar.

Alguns MENA són capturats per la policia i acaben en un Centre de Acollida/Internament per a Menors, que és una antiga presó militar, on s'espera que romanguin durant la nit. Existeixen moltes denúncies oficials de maltractaments en aquest centre, que han acabat en no-res. De totes maneres, quan compleixen els 18 anys ja estan de nou al carrer. Quan són ingressats al centre, són «interrogats» amb violència i, en algunes ocasions, els deixen fins a tres dies en una cel·la a les fosques, segons ens explicaven activistes pels drets humans. Els MENA intenten escapar del centre tan aviat com és possible, i se la juguen als carrers amb els sometents veïnals.

Empresonats al CETI

El que ha passat a Síria és un drama humà i un desastre polític, permès per la Unió Europea i la resta del món, i ha donat lloc a centenars de milers de morts i milions de desplaçats a la recerca de rutes per entrar a la Unió Europea com refugiats de guerra. Una d'aquestes rutes és a través de Nador i Melilla per anar a la part continental d'Europa a través de l'Estat espanyol. L'any 2014

vivien a Nador 3.000 sirians, que entraven per Algèria, pagant a les màfies fins i tot per entrar a Melilla des del Marroc. Han de pagar 1.000 euros per un adult i 1.500 per infant, i els passaports falsos dels infants són els més difícils d'aconseguir. Hi ha quatre entrades a Melilla al llarg de la frontera de filat espinós. Una d'elles és el lloc per on els sirians que paguen passen il·legalment i on els africans que han estat capturats són retornats il·legalment. És marginalment més fàcil per als sirians, per raons culturals i de llenguatge, i el racisme contra els africans és evident en tots dos costats de la frontera. Una vegada els sirians, i la resta dels que han pagat, creuen la frontera, acaben al Centre d'Estada Temporal per a Immigrants (CETI). En aquest cas «temporal» pot significar nou mesos o més. Bàsicament són camps d'internament. Només està permès sortir durant el dia. Hi ha molts infants i no poden anar a l'escola. Hi ha una ONG que s'encarrega de l'escolarització dels infants, però les activistes de Melilla ens van explicar que allà no es fa res, que els membres de l'ONG només els miren, passejant pel CETI.

Internats al CETI de Melilla que volen sortir i no poden Foto: Steve Cedar

Al centre hi ha persones de moltes nacionalitats, i cada grup té la seva pròpia secció. Hi ha sobreocupació. Els infants juguen al tobogan, al balanci i amb el que troben pel terra. Hi ha estenedors de corda de més de 4 metres on els usuaris del CETI pengen la roba neta, que renten en les aixetes del pati perquè, segons ens expliquen, a dins del Centre hi ha molta brutícia, és inaccessible fer ús de les dutxes, perquè l'espai és molt brut i l'aigua és sempre freda, i hi ha brutícia també als lavabos. Totes les pràctiques higièniques es fan fora al pati, fins i tot banyen allà els nadons, a les aixetes d'aigua freda. Tothom es queixava també de la qualitat del menjar, ens explicaven que sempre hi ha el mateix menú, arròs, i immenjable. No reben assistència sanitària a part de la que ofereixen els voluntaris de la Creu Roja, i no tenen dret d'accés a cap servei públic educatiu ni sanitari a la ciutat espanyola.

A alguns residents del Centre se'ls donen les targetes vermelles que, en teoria, els donen dret a buscar treball en tot el territori espanyol, al continent, però a la realitat tot és molt diferent. Estan lligats burocràticament a processos de gestió governamental extremadament lents, ineficients, que fa que estiguin empresonats a la ciutat, i al CETI.

Un cop la targeta vermella caduca, han de ser «retornats», una situació que denunciem cada dia als periodistes que venen a fer reportatges, a les ONG que hi treballen, i a tothom que els vulgui escoltar. Situació insostenible, injusta i que gairebé no té ressò polític. Un drama humà, un drama més de la burocràcia. Un dret bàsic que tenen, que l'Estat, Ciutat Autònoma i Ajuntament no respecten. Vergonyós i indignant.

El CETI es troba a només uns metres de la frontera geogràfica entre Marroc i Espanya. Un mur de filat espinós que és visible des de molt lluny. Recordatori que poden ser retornats en qualsevol moment al Marroc.

Fora del CETI hi ha MENA que volen entrar, per poder tenir accés a menjar (immenjable), a un llit i a una dutxa (freda), però no tenen papers. Un jove d'Algèria ens va ensenyar els seus «papers», queixant-se que la policia no reconeixia el seu dret a romandre al centre, una fotocòpia d'un document sense foto amb un segell i cobert de 6 capes de cel. Quina paradoxa! Els que estan a dins volen sortir i no poden, i els que estan a fora volen entrar i no poden.

No hi ha refugiats i immigrants de primera o segona classe

Tots són refugiats i immigrants. Quina és la diferència? Tots estan escapant de la pobresa, la guerra, la discriminació i a la recerca d'una vida millor. La terrible situació del poble sirianà no disminueix la dels altres que lluiten per sobreviure. Com a activistes hem de prendre l'exemple dels sirians per destacar el que ha estat succeint durant anys amb persones d'altres països, menystingudes pels mitjans de comunicació neoliberals, conservadors, manipuladors i moralistes hipòcrites. No hi ha refugiats i immigrants de primera o segona classe! Tothom té dret al nostre suport i solidaritat, perquè tothom té dret a l'accés als drets universals i humans. El món no és propietat de ningú.

A Nador, dues germanes demanaven almoïna a un restaurant a peu de carrer, dues nenes petites, una de 5 anys i l'altra de 8. Anaven soles, era de nit. Els cambrers ens explicaven que són sirianes. Les hem convidat a sopar i els seus ulls s'il·luminaven amb sorpresa. Però han menjat molt poc. Una mica de pa, una mica de salsa i beguda, ja que són nenes famolenques, i diuen que els famolencs no poden menjar molt perquè els seus estómacs s'han reduït. Elles estan atrapades a Nador. El seu pare ha mort a la guerra i la seva mare està malalta en un llit d'un hotel. Les petites necessiten recaptar 20 euros al dia per poder pagar els medicaments que la mare necessita i també pagar l'estada a l'hotel. 20 euros són molts diners a Nador. Elles formen part de la diàspora humana de Síria. Aquesta família ha aconseguit arribar a travessar el territori del nord africà, però ara han xocat contra un mur fronterer europeu. Què passarà amb aquestes nenes i la seva mare? Els cambrers jugaven amb elles, les coneixen, les cuiden. «El pueblo és muy solidario».

Així que al Marroc veiem una forma desplaçada del racisme social i institucional, on, com a Espanya, tant marroquins com negres africans són discriminats. A part de les diferències de les relacions de poder entre els marroquins i el poble del Rif, els amazigh, o al sud amb el Front Polisari del Sàhara occidental, l'Àfrica subsahariana és vista com una amenaça per a la civilització marroquina. El racisme no té fronteres!

La tanca de Melilla que separa Europa d'Àfrica Foto: Steve Cedar

El que estem veient és la política de la hipocresia de la Unió Europea en la seva forma més crua i cruel. L'occident «civilitzat» es comporta de la manera més inhumana, després de ser la causa principal del sofriment de milions de persones en tot el planeta. La nostra posició ideològica política anticapitalista i revolucionària és sempre buscar la millor manera de canviar aquestes situacions. Una activista que porta molts anys en la lluita ens explicava que la solució no està a Espanya, o al Marroc, o a Europa: la solució es troba a l'origen, als països en els quals la Unió Europea, els Estats Units i les multinacionals han interferit, provocant guerres i aixecaments, cultivant dels seus interessos econòmics i polítics en cada racó del planeta i creant una diàspora humana de milions de persones. I amb ella milers de morts.

Violació dels drets humans, violació, embaràs, avortament forçat, assalt, assetjament, mort, empresonament, deportacions il·legals, detencions il·legals, brutalitat, racisme, dominació patriarcal, humiliació, gana, tràfic de persones, trinxeres amb tanques triples al llarg de 4 metres plenes de fulles d'afaitar i filferro espinós... i tot està succeint a la frontera d'Europa, a no més de 1.000 kilòmetres de distància de Barcelona, a la frontera Sud de l'Estat espanyol, a dins de l'Estat Espanyol. «España tiene leyes racistas».

Finalment, vam marxar cap l'aeroport i vam agafar un taxi. Un taxi per a set persones, vam tenir molta sort. El jove taxista parlava una mica d'espanyol i francès i vam parlar durant el trajecte, però primer havia d'entregar una bossa de peix fresc a casa de la seva mare, així que vam desviar-nos del nostre camí pel districte obrer de Nador a lliurar el peix.

En un petit poble als afores de Nador, va assenyalar una nova urbanització on hi havia la seva nova llar, i després d'una rotonda es va aturar de nou, aquesta vegada per saludar al seu fill de 4

anys i la seva esposa. El fill va pujar al taxi per abraçar-nos a tots, un per un, i vam fer *selfies* amb tota la família. Després d'escoltar i veure tanta inhumanitat, el simple gest d'un taxista de Nador ens va recordar allò pel què estàvem lluitant.

Katia Juncks és regidora de Capgirem Vic, consellera comarcal d'Osona de la CUP i membre d'UCFR Osona. **Steve Cedar** és militant de la CUP de Vic i membre d'UCFR Osona.